

Som det også fremgår, blev der udtrykt skepsis af ordføreren for det radikale venstre, Bertel Dahlgaard.

I dag kan enhver formentlig se, at Dahlgaards indvending ikke kan fejles af uden videre. Den må imødegås ved, at bestemmelsen om oplysningspligt ikke begrænses til støtte, som direkte er givet til dette bestemte skrift eller dette bestemte propagandaføretagende, men også må omfatte støtte i almindelighed til den organisation (i bredeste forstand), der står som udgiver/annoncør/arrangør.

Afsluttende bemærkninger

Uanset at der naturligvis vil være praktiske vanskeligheder og afgrænsningsproblemer, f.eks. med hensyn til udtrykket »nogen, der handler i frem-

med magts interesse«, så må forslagsstillerne anse forslaget for nyttigt som forbrugeroplysning og tilstrækkelig klart dækkende de tilfælde, hvor det hjemlige mellemlid er helt på det rene med, hvor støtten kommer fra.

Havde Steincke fået gennemført sit forslag dengang, havde det f. eks. været fuldstændig klart, at NATO-partierne skulle have givet oplysning om kilderne til den megen CIA-finansierede propaganda, de formidlede i de følgende år, og hvor der først forelå endelig dokumentation for CIA-støtten, da amerikanerne selv i 1967 ved hjælp af en forbilledlig offentlighedslov borede i CIAs aktiviteter under den kolde krig. I den henseende har udviklingen bekræftet de formodninger, Aksel Larsen fremsatte under debatten den 21. marts 1952 (se bilaget).